

(ΑΓΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΟ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 479

ΕΤΟΣ Κ'

1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1965 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΕΩΣΦΟΡΙΚΟΥ ΠΑΠΙΣΜΟΥ

«Γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθέρωσει ὑμᾶς»

Α

Ἡ ἀδιάψευστος Ἱστορία καὶ τὰ ἀναλλοίωτα Πατερικὰ Κείμενα φανερώνουν, ὅτι ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς τοῦ χριστιανισμοῦ, οἱ Ἀνατολικοὶ Ἀποστολικοὶ Πατέρες διεπίστωσαν καὶ ἐκτύπησαν, κατὰ πρόσωπον, τὴν ἐωσφορικὴν τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ρώμης ὑπερηφάνειαν, τὴν ἀντιευαγγελικὴν κοσμικὴν ἀλαζονείαν καὶ ἄκρατον φιλοπρωτείαν καὶ τὴν ἐπὶ τῶν Ἀνατολικῶν καὶ ἄλλων Ἐκκλησιῶν τυραννικὴν ἐξουσιαστικὴν τάσιν, καὶ γενικῶς, τό, ἀπὸ τῆς Ρώμης ἀποπνέον, ἀλλότριον τῆς Χριστιανικῆς ἀπλότητος, ταπεινοφροσύνης, εἰλικρινείας καὶ ἀγάπης, νόθον κοσμικὸν πνεῦμα, τὰ μέγιστα ζημιῶσαν καὶ ἀλλοιῶσαν τὸν ἀρχικὸν ἀγνὸν τῆς Δύσεως Χριστιανισμόν.

Τὸ πνεῦμα τῶν κοσμοκρατόρων Αὐτοκρατόρων τῆς κοσμοκρατείας Ρώμης ἀνεπαισθήτως καὶ ἡρέμα καὶ κατὰ μικρὸν διέφθειρε καὶ ἐνόθευσε τὸ οὐράνιον φρόνημα τῆς ἀφθάρτου πνευματικῆς Βασιλείας τῆς Ἀγίας Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, τῆς ὁποίας οἱ Ἐπίσκοποι ὠνειρεύθησαν κοσμικὴν ἐξουσίαν, κοσμοκρατορίαν καὶ ἵδρυσαν βαθμηδὸν κοσμικὸν Κράτος, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν θεοποιημένον Πάπαν, φερόμενον, ἐπὶ ὤμων ἀνθρώπων, καὶ μὲ στρατοὺς καὶ Σταυροφορίας,

ποὺ αἱματοκύλισαν, κατελῆστευσαν καὶ διέφθειραν τὴν ἀνθρωπότητα, ἔχοντες πολλάκις Πάπας, τέως βδελυροὺς ἐγκληματίας καὶ Πειρατὰς καὶ Κουρσάρους, ὡς ὁ Ἰωάννης ὁ ΚΒ'.

Καὶ ἔκαυσαν ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, ἐπὶ τῆς πυρᾶς τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ καὶ τῇ συνοδείᾳ ἱερῶν δῆθεν ψαλμωδιῶν!! Αὐτὸς οὗτος ὁ Μέγας Βασίλειος δυσηρεστημένος ἀπὸ τὸ ἀλλότριον πνεῦμα τῶν Ρωμαίων καὶ Δυτικῶν γενικῶς Ἐπισκόπων, ἐθρῆνει διὰ τὴν ξένην πρὸς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ τὴν Ἀγίαν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀλιέων καὶ Πτωχῶν καὶ Ἀσκητῶν «δυστικὴν ὁφρύν» καὶ ἐλεεινολόγει καὶ ἐκαυτηρίαζε τὴν δαιμονικὴν ὑπεροψίαν τῶν Παπῶν «οἱ τὸ ἀληθὲς οὔτε ἴσασιν οὔτε μαθεῖν ἀνέχονται».

Ἐπειδὴ δὲ ἀκριβῶς, μέχρι τοῦ Θ' αἰῶνος, παχυλὴ ἀμάθεια, ἀλόγιστος ὑπερηφάνεια καὶ ἀκόρεστος κοσμικὴ ἀλαζονεία ἐχαρακτήριζον τὸν μὴ διακρινόμενον καὶ διὰ τὴν ἀσκητικότητα αὐτοῦ Ρωμαϊκὸν Κλῆρον καὶ ἰδίᾳ τοὺς Ἐπισκόπους, πᾶν εἶδος κακῶν ἤκμασε ἐν τῇ Παπικῇ Ἐκκλησίᾳ, τῶν ὁποίων ὀδυνηροτάτην πείραν ἔλαβεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, ἀπολέσασα ὁλόκληρον τὴν Βυζαντινὴν Αὐτοκρατορίαν κυρίως, ἐξ αἰτίας τῶν ἀπαισίων Σταυροφοριῶν, ἐνεκα τῶν ὁποίων ὁ Ἅγιος Ἀρχιεπίσκοπος Ἐφέσου Μάρκος ὁ Εὐγενικός ἤκουσε τὸν Ὁρθόδοξον Λαὸν τῆς

Ἀνατολῆς, νὰ λέγῃ, ἐν ἀπογνώσει «**Κάλιον τουρκικὸν φακιδόλιον, παρὰ Παπικὴ τιάρα**».

Πλὴν ὅμως τῶν Μεγάλων Ἀνατολικῶν Ἀγίων ἀληθῶς Πατέρων, ἰδοὺ τί γράφει ὁ Δυτικὸς Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μονάχου Ντέλιγκερ, ἐν ἔτει 1888, ἐν τῷ περὶ σπουδαστῶ Ἔργῳ αὐτοῦ «**Περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν**», ὅτε ἀηδιᾶσας τὰς Παπικὰς πλάνας καὶ σοφιστικὰς ἐπινοήσεις, ἀπεσχίσθη τοῦ ἀμαρτωλοῦ Βατικανοῦ καὶ ἐδημιούργησε τὸν Παλαιοκαθολικισμόν : Ἡ αἰτία τοῦ Σχίσματος (Μ. Φώτιος—Μιχαὴλ Κηρουλάριος 1054) δὲν ἐνέκειτο κυρίως ἐν ταῖς λειτουργικαῖς καὶ θεολογικαῖς διαφοραῖς, ἀλλ' ἐν ταῖς ἀπαιτήσεσι τοῦ Πάπα περὶ κυριαρχίας ἐπὶ τε τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους. Ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, στηριζομένη ἐπὶ τῆς παραδόσεως αὐτῆς καὶ τῆς ἀρχαίας αὐτῆς πλουσίας Φιλολογίας, καὶ μένουσα πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη εἰς πᾶν ὅ,τι μέχρι τοῦ Δ' καὶ Ε' αἰῶνος εἶχε διατυπωθῇ, ὑπεχρεοῦτο νὰ ἀναγνωρίσῃ καὶ ὑποταχθῇ ὑπὸ ἀπολύτως μοναρχικὸν τύπον Ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, ὑπὸ τύπον, ὅστις ἐν τῇ Δύσει, ἀπὸ τοῦ Θ' αἰῶνος καὶ ἐντεῦθεν διεμορφώθη καὶ μάλιστα ἐπὶ τῇ βάσει νοθεύσεων καὶ πλαστογραφιῶν, ἐνεργηθειῶν ὑπὸ τοῦ Παπικοῦ Κλήρου.

Ἐπειτα προσετέθησαν καὶ αἱ Σταυροφορίαι, αἱ κατὰ τῶν Ἀνατολικῶν βιαιοπραγίαι τῶν ἀκολάστων Λατίνων, ἵνα καταστήσωσιν ἔτι μᾶλλον ἀναπόφευκτον τὸ Σχίσμα. Ἡ μεγάλη πέτρα τοῦ σκανδάλου, μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, ὑπῆρξεν ὁ Παπισμός, ὡς ἀπὸ Γρηγορίου τοῦ Ζ' μάλιστα διεμορφώθη, κατὰ τὴν θεωρίαν τῶν ὑπεραλπειῶν, ὡς ἀπόλυτος δεσποτεία ἐπὶ παντὸς τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, ἐν τε τοῖς πνευματικοῖς καὶ τοῖς κοσμικοῖς. Σήμερον μετὰ τὰ τελευταῖα συμβάντα (τὴν Βατικανικὴν Σύνοδον καὶ τὸ Ἀλάθητον τοῦ Πάπα) ἐξέλιπε πᾶσα ἐλπίς συνδιαλλαγῆς καὶ μελλούσης Ἐνώσεως σχεδὸν τελείως.

Ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία εἶναι σεβαστὴ, διὰ τὴν ἀρχαιότητα αὐτῆς, τὸ ἀδιάκοπον τῆς διαδοχῆς τῶν Ἐπισκόπων καὶ τὸ ἀμετάβλητον αὐτῆς. Ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία παραμένει ὅποια καὶ πρὸ τοῦ Σχίσμα-

τος. Ἡ θεολογία αὐτῆς εἶναι ἡ τῶν Πατέρων καὶ τῆς Ἀρχαίας Παραδόσεως, στηριζομένη ἐπὶ τῶν Συγγραμμάτων τῶν ἑπτὰ πρώτων αἰώνων.

ΕΠΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ἡ μεγαλυτέρα δωρεὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν Χριστιανικὴν ψυχὴν εἶναι ἡ εἰρήνη. Ἐν τῇ εἰρηνικῇ τῆς ψυχῆς καταστάσει συνυπάρχει καὶ ἡ χαρὰ, ἡ πραότης, ἡ ἡσυχία, ἡ γαλήνη, ἡ ἀγαθωσύνη, ἡ ἀληθὴς εἰδαιμονία. Γνώρισμα τοῦ πραγματικοῦ Χριστιανοῦ εἶναι τὸ εἰρηνικὸν καὶ γαληνιαῖον πρόσωπον, τὸ ἀντανακλῶν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν χαρὰν καὶ ἀπακαλύπτει τὴν εὐτυχίαν τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς χριστιανικῆς ψυχῆς. Ὁ Χριστιανός, ὡς ὁπαδός καὶ μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ «*τοῦ ἀρχοντος τῆς εἰρήνης*» πρέπει πάντοτε νὰ εἶναι εἰρηνικός καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ μεταδίδῃ τὴν «*εἰρήνην τοῦ Θεοῦ*» καὶ εἰς ἄλλας ψυχάς. Ὁ θεωρήμων Παῦλος, τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ, λέγει περὶ τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν πρὸς Ἐφεσίους αὐτοῦ ἐπιστολὴν «*ἀδελφοί, Χριστὸς ἐστὶν ἡ εἰρήνη ἡμῶν ὃ ποιήσας τὰ ἀμώμετα ἐν καὶ τὸ μεσότηχον τοῦ φραγμοῦ λύσας καὶ τὰ ἐξῆς*», (Ἐφεσ. β' 14-22). Ὁ Χριστὸς λοιπὸν κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον εἶναι ὁ δοτὴρ τῆς ἀληθινῆς εἰρήνης, ὁ ἐκχέων εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν τὸ μέγα τοῦτο καὶ οὐράνιον δῶρον. Ὑπόσχεται βεβαίως καὶ ὁ κόσμος εἰρήνην, ἀλλὰ ἄλλη εἶναι ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου, ἡ ἀπατηλὴ καὶ ψευδὴς καὶ ἄλλη ἡ «*εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἡ πάντα νοῦν ὑπερέχουσα*». Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, εἶπε πρὸς τοὺς μαθητάς, του, ὅταν τοὺς ἔδωκε τὴν ἰδικὴν του εἰρήνην «*οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν*» (Ἰωάν. 14' 27). Ἀλλὰ εἰς ποίας ψυχάς ἐπαναπαύεται ἡ τοιαύτη εἰρήνη; εἰς τὰς ἀγνάς, τὰς καθαρὰς, τὰς θεοφιλεῖς, τὰς ἐναρέτους, τὰς τὴν Χριστὸν ἀγαπώσας καὶ ἐν Χριστῷ βιούσας, τὰς ψυχάς, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἄξιοι διὰ τὴν ὑποδοχὴν τῆς ἀγίας αὐτῆς χάριτος, τῆς εἰρήνης τοῦ Θεοῦ.

Ἄς ἐξαγνίσωμεν, ὅθεν, πάντες οἱ τὸν Χριστὸν ἀγαπῶντες τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ ἅς καταστήσωμεν αὐτὰς ἄξιαι νὰ δεχθῶν τὴν «*εἰρήνην τοῦ Θεοῦ*», ἄνευ τῆς ὁποίας ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ εἶναι σκοτεινὴ, ἀθλία καὶ δυστυχὴς καὶ ἀγευστος παντελῶς τῆς χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως τῆς πνευματικῆς. Ἄς προσπαθῶμεν νὰ γίνωμεν μέτοχοι τῆς «*Εἰρήνης τοῦ Θεοῦ*», ἥτις ἀποτελεῖ ἀνεκτίμητον δωρεὰν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ ἅς ἀγωνισθῶμεν νὰ μεταδώσωμεν αὐτὴν εἰς ὅσας ψυχὰς διψοῦν τὴν ἀλήθειαν, τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, τὴν χαρὰν, τὴν ἀληθινὴν εὐτυχίαν !

Περὶ Φιλοδοξίας

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὅταν βεβαίως ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας καὶ μετὰ τοιούτων διαθέσεων ἀναλαμβάνωμεν προσφερομένην τινὰ κοινωνικὴν ἢ πολιτικὴν θέσιν φαινομενικῶς μόνον λογιζόμεθα πρῶτοι, κατ' οὐσίαν δὲ πράγματι δεῦλοι καὶ ὑπερέχοντες τοῦ πλησίον ἑσμέν. Καὶ τοιοῦτος βεβαίως ὀφείλει νὰ ᾖ πᾶς ὁ ἐν τινὶ εὐρισκόμενος, διότι φροντίζων οὗτος καὶ ἀγρυπνῶν ὑπὲρ τῶν ἄλλων, διδάσκων τοὺς ἀγνοοῦντας, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει, παρηγορῶν τοὺς τεθλιμμένους, ἐνισχύων τοὺς θεαρέστως ἀγωνιζομένους, στηρίζων τοὺς περὶ τὴν ἀγίαν ἡμῶν πίστιν κλονιζομένους, ὑποδεικνύων ἐνὶ ἑκάστῳ τὰ χριστιανικὰ αὐτοῦ καθήκοντα καὶ διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ χρηστοῦ βίου τρανότατα δείγματα παρέχων, ἵνα θαυμάζεται καὶ ἐπαινῆται ἡ ἀγία ἡμῶν θρησκεία, ὁ τοιοῦτος ἀληθῶς δοξάζει τὸν Θεὸν καὶ οὐχὶ τὸ ἑαυτοῦ ἄτομον· ἐπειδὴ δὲ δοξάζει οὕτω τὸν Θεόν, καὶ ὁ Θεὸς θέλει δοξάσει αὐτὸν ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῇ καὶ ἐν τῇ μελλούσῃ μέτοχον αὐτὸν ποιῶν τῆς αἰδίου καὶ ἀκηράτου δόξης αὐτοῦ· «**τοὺς δοξάζοντάς με δοξάσω**».

Ἄλλ' ἵσως ἀντιτασσόμενός τις εἰς ταῦτα εἴπῃ, ὅτι ἰδοὺ, ἐγὼ ἐκ νεότητός μου πάντα ταῦτα ἐφυλάξαμην, δοξάζων τὸν Θεόν, ἀγαπῶν τὸν πλησίον καὶ ποιῶν τὸ ἀγαθὸν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, ἀλλ' ἄχρι τοῦ νῦν, καίπερ πολλὴν ἱκανότητα καὶ πνευματικὴν δεξιότητα ἔχων, ὅμως οὐ μόνον παρ' αὐθενδὸς ἐξετιμῆθην, ἀλλὰ καὶ ἀναξίως, ὅλως περιεφρονήθην. Μακάριος εἶσαι! καὶ εἶδε πάντες, ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ ὑποστώμεν τοιαύτην περιφρόνησιν, διότι πολὺς ἔσται ὁ μισθὸς ἡμῶν ἐν τοῖς οὐρανοῖς (Ματθ. ε' 12). Διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίζωμεθα, ἀλλὰ μάλλον νὰ ἐνισχυώμεθα ἐν τῇ πίστει, διότι οὐ μόνον ἐν τῇ μελλούσῃ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῇ θὰ τιμῶμεν ἐπαξίως. Ὁ Πανάγαθος Θεὸς δίκαιος ὢν, καὶ ἐνταῦθα βραβεύει τοὺς ποιοῦντας τὸ θέλημα αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ πολλαπλασιᾷ ἀνταμείβει. Ἡ ἀρετὴ, ὅσον δήποτε καὶ ἂν περιφρονηθῇ, δὲν θέλει μένει διὰ παντὸς παρηγκωνισμένη· ἀλλ' ἐλευσεται ἡμέρα, καθ' ἣν, ὥς ὁ ἥλιος θέλει ἐπιλάμψει, κινούσα τὸν θαυμασμόν πάντων καὶ ὑπὸ πάντων τιμωμένη.

Ὁ Νῶε ἦν θεοσεβὴς καὶ ἐνάρετος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μετὰ τοῦ διεφθαρμένου καὶ ἁμαρτωλοῦ κόσμου εὐρισκόμενος, καὶ χλευαζόμενος ἐνόμιζεν, ὅτι ἐλησμονήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ἵσως οὐδέποτε μέγα τι καὶ σημαντικὸν ἤλπιζεν· ἐν τούτοις οὐ μόνον ἐκ τοῦ παγκοσμίου ἐκείνου κατακλυσμοῦ ἐσώθη, ἀλλὰ καὶ δευτέρος μετὰ τὸν Ἀδάμ πατὴρ πάσης τῆς ἀνθρωπότητος ἐγένετο. Ὁ πάγκαλος Ἰωσήφ, ἐν ταῖς φυλακαῖς εὐρισκόμενος, οὐδέποτε προσεδόκα βεβαίως μοναρχικὰς τιμὰς καὶ ὕψιστα ἀξιώματα, καὶ ὅμως ἐγένετο σύμβουλος τοῦ Φαραὼ καὶ Διοικητὴς ἀπάσης τῆς γῆς Αἰγύπτου.

Ὁ Δαυὶδ, ἐπὶ τῶν ὁρέων τὰ ποιμένα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ βόσκων καὶ αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας κρα-

τῶν, οὐδέποτε ὠνειρεύετο ἀδαμαντοκτίκτους θρόνους καὶ πάγχρυσα σκήπτρα, ἐν τούτοις ἐγένετο βασιλεὺς ἐνδοξος καὶ τροπαιοῦχος ἐπὶ παντὸς τοῦ Ἰσραηλικοῦ λαοῦ.

Ὁ Ἐλισσαῖος, ἀροτριῶν τὴν γῆν καὶ βοὺς ἐλαύνων ἐν τῷ ἀγρῷ, οὐδέποτε ἐφαντάζετο προφητικὰ ὑποργήματα· καὶ ὅμως καὶ μαθητὴς τοῦ προφήτου Ἠλίου ἐγένετο, καὶ διπλοῦν τὸ προφητικὸν χάρισμα ἔλαβε, καὶ τὸν Ἰορδάνην εἰς δύο διήρесе, καὶ πολλὰ θαύματα ἐποίησε, καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐθρήνησαν ὁ βασιλεὺς Ἰωᾶς μετὰ παντὸς τοῦ Ἰσραήλ.

Οἱ Ἀπόστολοι ταπεινοὶ καὶ ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι ἀλειτουργοί, οὐδέποτε ἀνέμενον τι ἔξοχον καὶ σπουδαῖον· ἐν τούτοις καὶ μαθηταὶ τοῦ οὐρανοῦ Καθηγητοῦ ἐχημάτισαν, καὶ μύσται τῶν ἀπορρήτων βουλῶν τοῦ Θεοῦ ἐγένοντο, καὶ κήρυκες τοῦ θείου λόγου ὑπῆρξαν καὶ πάντα τὰ ἔθνη ἐφώτισαν καὶ παγκόσμιον δόξαν ἀπέκτησαν.

Καὶ πλεῖστα ἄλλα παρόμοια παραδείγματα εὐρίσκονται ἐν τῇ Ἀγ. Γραφῇ καὶ ταῖς ἱστορίαις τῶν ἐθνῶν, ἀποδεικνύοντα, ὅτι ἄνθρωποι εἰς τὰς κατωτέρας τάξεις τοῦ λαοῦ ἀνήκοντες, θεοσεβεῖς ὅμως καὶ δίκαιοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὄντες, εἰς τὰ ὑπάτα ἀνῆχθησαν ἀξιώματα καὶ πολλὴν περιεζώσαντο δύναμιν. Ἐπεταί ἄρα, ὅτι, ἐὰν θέλωμεν νὰ καταστῶμεν ἀληθῶς μεγάλοι καὶ ἔντιμοι, ἰσχυροὶ καὶ ἐνδοξοί, ὀφείλομεν νὰ ὦμεν ταπεινοὶ οὐ μόνον πρὸ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ἀποφεύγοντες μετὰ φρίκης τὴν φιλοδοξίαν, ἥτις ἄγει ἡμᾶς εἰς τὴν ἀπώλειαν καὶ ἐγκολπούμενοι τὴν ταπεινοφροσύνην, ἥτις ὁδηγεῖ ἡμᾶς εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Μὴ ἐπιδιώκωμεν λοιπὸν ὑψηλὰς κοινωνικὰς θέσεις, διότι πολλοὶ ἐκείθεν οἱ κίνδυνοι· μὴ θηρεύωμεν ἀξιώματα καὶ βαθμούς, διότι πολλοὶ ἐκ τούτων αἱ ὑποχρεώσεις· μὴ ἀγαπῶμεν τὰς πρωτοκλισίας καὶ προεδρίας, διότι προκαλοῦμεν δικαίως γογγυσμὸν καὶ ἀγανάκτησιν, σκανδαλίζοντες τὰς συνειδήσεις τῶν Χριστιανῶν. Ἄλλ' ἐν πνεύματι ταπεινώσεως καὶ καρδίας συντετριμμένης καὶ ταπεινωμένης ἅς ζητῶμεν διὰ παντὸς τοῦ βίου ἡμῶν τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ πλησίον καὶ ταῦτα πάντα προστεθῇσεται ἡμῖν. Δοξάσωμεν ἄρα τὸν Θεόν, ἵνα καὶ αὐτὸς δοξάσῃ ἡμᾶς ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ, μετόχους τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν ποιῶν ἡμᾶς εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦνται, ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δεόντ' ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν **ΜΟΝΟΝ**, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. **ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ**, δόδος Κανίγ-γος 32 — Ἀθῆναι 147.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

Ἑορτολόγιον 13 Νοεμβρίου

Μία γελὶς ἐν τῆς ἐξορίας τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἐπὶ τῇ ἑορτῇ του

Καὶ ἐξόριστος ἀκόμη ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐδέχετο τὰ βέλη τῶν ἐχθρῶν του. Ἐν τούτοις ὅμως, καίτοι καθηρημένος καὶ ἐξόριστος δὲν ἔπαυε εἰς τὴν συνείδησιν ἀναριθμῶν θαυμαστῶν του νὰ εἶναι ὁ κανονικὸς Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὁ πραγματικὸς μάρτυς τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου. Δι' αὐτὸ καὶ ἀγόμενος εἰς ἐξορίαν συχνὰ ἐγίνετο δεκτὸς ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς τῶν πόλεων, τὰς ὁποίας διήρχετο, μετὰ συγκινητικῆς χαρᾶς καὶ τιμῶν, ὥστε αἱ πορεῖαι του ὁμοίᾳζον ἐνίοτε πρὸς θριαμβευτικὰς προελάσεις.

Ἄλλ' οἱ ἀπηνεῖς διώκται του ὥμοσαν τὴν ἐξόντωσίν του. Ἡ ἀρετὴ του, ὁ ζήλος του οἱ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἀγωνέες του, ἡ σοφία του, ἡ εὐγλωττία του, ἡ δημοτικότης του, ἦσαν προσόντα ἐνοχλητικὰ δι' αὐτοὺς. Καὶ ἀκριβῶς διὰ ταῦτα ἔπρεπε νὰ ἀπολεσθῇ.

Καὶ πῶς ὁ ἴδιος διηγεῖται τὴν ὑπέστη εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας.

Εἶχε φθάσει, λέγει, ἐκεῖ ἀποκαμωμένος καὶ ἐξηνητημένος, βασανισμένος ἀπὸ σφοδρότατον πυρετόν, διατρέχων τὸν ἐσχατον κίνδυνον καὶ ἐζήτει νὰ τοῦ φέρουν τὸ ταχύτερον ἱατροὺς, διὰ νὰ σβέσῃ ἐκείνην τὴν κάμινον.

Μόλις δὲ ἐκόπασε τὸ κακὸν καὶ ἐσκέπτετο διὰ τὴν εἰς Κωνσταντῖνον τῆς Ἀρμενίας ὁδοιπορίαν, εἶδεν ἡλθεν, ὅτι πληθὺς ἀπειρον τῆς ἀγρίας φυλῆς τῶν Ἰσαύρων διέτρεχε τὴν Χώραν τῶν Καισαρέων καὶ εἶχον κατακαύσει καμὸπολιν τινα.

Ἄλλ' ἐνῶ οἱ κάτοικοι ὅλοι τῆς Καισαρείας κατεῖχοντο ἀπὸ τὸν φόβον τῆς προσβολῆς καὶ αὐτοὶ ἀκόμοι οἱ γέροντες ἔτρεχον νὰ βοηθήσωσιν εἰς τὴν φύλαξιν τοῦ τείχους, μία συμμορία μοναχῶν, ὁργάνων τοῦ ἐκεῖ Ἐπισκόπου, ἐπέδραμον κατὰ τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἱερός Χρυσόστομος διέμενε, καὶ ἠπέλουν νὰ τὴν κατακαύσωσι καὶ νὰ τὸν φονεύσωσιν, ἐὰν δὲν ἐξήρχετο ἀμέσως, ὅπως ἐγκαταλείψῃ τὴν Καισάρειαν καὶ λάβῃ τὴν ἀγούσαν πρὸς τὸν νέον τόπον τῆς ἐξορίας του.

Ματαίως τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας προσέτρεξαν νὰ τὸν προστατεύσωσιν.

Αἱ ὁρδαὶ τῶν μοναχῶν ἐκτύπησαν τοὺς στρατιώτας καὶ ἠπέλουν, ὅτι θὰ τοὺς ἐτραυματίζον. Οἱ στρατιῶται τότε ἀπετάθησαν πρὸς τὸν Χρυσόστομον.

—Φύγε ἀπ' ἐδῶ, τῷ ἔλεγον· καὶ ἐὰν ἀκόμη σὲ συλλάβουν οἱ ληστικοὶ Ἰσавροὶ, δέξου το, διὰ νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃς ἀπὸ τὰ θηρία ταῦτα.

Ὑπὸ τοιαύτῃ ἀγρίᾳ ἐπίθεσιν ἡ φλόξ τοῦ πυρετοῦ κατέλαβε καὶ πάλιν τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου ἀνδρός, χωρὶς δὲ νὰ ἀναχαιτισθῇ ἀπὸ τὸν φόβον τῶν Ἰσαύρων, ἀνεχώρησε.

Συγκινητικὰ τότε παρεστάθησαν οὐκ ἴσται.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς κληρικοὺς, ἐλθόντες λάθρα πρὸς αὐτόν, ὅτε ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν πόλιν, τῷ ἔλεγον· «Ἀπελθε εἰς Ἰσαύρους ἔμπροσθεν, μόνον ἡμῶν ἀπαλλάγηθι. Ὅπου γὰρ ἔμπροσθεν, εἰς ἀσφάλειαν ἐμπίπτεις ἂν ἡμετέρας διαφεύγῃς χεῖρας».

Γυνὴ ἀγαθὴ, ἡ Σελευκία, οἰκτίρσασα τὴν κατάστασιν τοῦ Χρυσοστόμου, τῷ προσέφερεν εἰς ἄσπλον διὰ τὴν νύκτα τὴν ἑλαυνίαν της, ἣτις ἀπέειχε πέντε μίλια ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἄλλ' ὁ ἐπίσκοπος τῆς Καισαρείας, πληροφορηθεὶς, τὴν διέταξε, ἐλθὼν κατὰ τὸ μεσονύκτιον, νὰ ἐκδιώξῃ τὸν φιλοξενούμενον της.

Ἡ γυνὴ ἠντράπη νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἔπλασεν, ὅτι πρέπει νὰ φύγῃ, διότι ἔρχονται οἱ Ἰσавροὶ. Τότε ὁ συνοδεύων τὸν Χρυσόστομον ἱερεὺς ἦλθε μετ' αὐτὸν καὶ βοήν, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐκοιμάτο, καὶ ἐξυπνήσας αὐτόν, τῷ εἶπε· «Σήκω, παρακαλῶ, οἱ βάρβαροι ἔφθασαν· ἐδῶ πλησίον εἶναι».

Καὶ ἦτο νύξ ἀσέληνος, μέση νύξ, ζοφώδης, σκοτεινὴ, ὅλοι δὲ οἱ ἐν τῇ ἐπαύλει τοὺς εἶχον ἐγκαταλείψει.

Ἄλλὰ τί νὰ γείνη;

Φλογισμένος ἀπὸ τὸν πυρετόν ὁ Χρυσόστομος, ἐσηκώθη καὶ διέταξε νὰ ἀνάψουν λαμπάδες. Ἄλλ' ὁ συνοδὸς τοῦ ἱερέως, φοβηθεὶς μήπως ὀδηγηθῶσιν ἀπὸ τὸ φῶς οἱ ἐχθροί, τὰς ἔσβεσε.

Εἰσῆλθεν ἔπειτα εἰς τὸ φορεῖον, ἀλλ' ἦτο σκότος καὶ τραχὺς ὁ δρόμος, ἀνηφορικὸς καὶ γεμάτος λίθους, παρ' ὀλίγον δὲ, ἀνατραπέντος τοῦ φορεῖου, νὰ φονευθῇ ὁ σεπτὸς ἐξόριστος. Εὐτυχῶς ἐπρόφθασε νὰ πηδήσῃ ἔξω, καὶ βασταζόμενος ἀπὸ τὸν πιστόν του ἱερέα, ἐβάδιζε συρόμενος εἰς μέρη δύσκολα, ὁρεινὰ, ἐρημικὰ τοῦ πυρετοῦ, καὶ περιμένων ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ ἐμπέσῃ εἰς χεῖρας τῶν Ἰσαύρων. Ἄλλ' ἡ θεία Πρόνοια τὸν διέσωσε.

Τοιαύτη ὁμως ὑπῆρξεν ἡ ὁδυνηρὰ τῆς ψυχῆς του ἐντύπωσις, καὶ τόσον τὸν ἐκέντησεν ἡ ἀγρία καὶ ἀπάνθρωπος μέχρις θηριωδίας καταδίωξις αὐτῆς, ὥστε ὅλη ἡ ἐναντίον του ἀκατονόμαστος καταφορά τῆς πλειονότητος τῶν συγχρόνων του Ἱεραρχῶν τοῦ ἐκάθισεν εἰς τὴν ψυχὴν του ὡς τεράστιόν τι καὶ τυραννικὸν βάρος. Καὶ πυρακτώνων μετ' αἰώνιον στίγμα τὴν ἀγριότητα τῶν διωκτῶν του, ἐξέφερε τὰ πύρινα αὐτὰ λόγια, πύρινα διὰ τοὺς ἀσυνειδήτους ἐπισκόπους πάσης ἐποχῆς. «Οὐδένα δέδοικα ὡς τοὺς ἐπισκόπους, πλὴν ὀλίγων». Ἡτοι: κανένα δὲν φοβοῦμαι ὅσον τοὺς ἐπισκόπους, ἐξαιρουμένων ὀλίγων».

(Ἰω. Χρυσ.στ. Migne Τόμ. Γ. Ἐπιστολὴ ΙΔ' πρὸς τὴν Ὀλυμπιάδα).

Ἱστορικὰ διδάγματα σωφροσύνης

Διονύσιος ὁ τύραννος τῶν Συρακουσῶν, ἡκουσεν, ὅτι ὁ υἱὸς του ἐβίασε μίαν γυναῖκα· καλέσας δὲ αὐτὸν ἠλεγξεν αὐστηρότατα εἰπὼν.

—Εἶδες ποτὲ ἡ ἡκουσες, ὅτι ἔκαμα ἐγὼ τοιαύτας αἰσχουργίας ;

—Ὅχι τοῦ εἶπεν ὁ υἱὸς του· ἀλλὰ σύ δὲν εἶσαι υἱὸς βασιλέως.

Καὶ ὁ πατὴρ Διονύσιος τοῦ ἀπεκρίθη.

—Ἄλλ' οὔτε σύ, μὲ τὸ νὰ κάμνης τοιούτας αἰσχουργίας, δὲν θέλεις ἔχει υἱοὺς βασιλεῖς.

Καὶ ὄντως ἐπροφήτευσεν. Διότι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Διονυσίου, οὔτε ὁ υἱὸς του, οὔτε οἱ υἱοὶ τοῦ υἱοῦ του ἡξιώθησαν νὰ λάβωσι τὸ σκῆπτρον.

Σκιπίων ὁ πρεσβύτερος κατέστη περιβόητος διὰ τὴν σωφροσύνην του. Οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ ἀφήσῃ νὰ φέρουν ἔμπροσθέν του καμμίαν τῶν γυναικῶν, πού συνελάμβανον αἰχμαλώτους οἱ στρατιῶται εἰς τὸν πόλεμον. Κάποτε συνέβη νὰ αἰχμαλωτισθῇ μία περικαλλὴς παρθένος, τὴν ὁ

ποῖαν ἔφερον εἰς τὸν Σκιπίωνα, διὰ νὰ στοχασθῇ τὴν ἐξαισίαν εὐμορφίαν της. Οὗτος δὲ τόσον μόνον εἶπε· νὰ τὴν φυλάττουν μὲ τιμὴν καὶ νὰ μὴν τολμήσῃ κανεὶς νὰ τῆς δώσῃ τὴν παραμικρὴν ἐνόχλησιν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον μαθάνων, ὅτι ἦτο μεμνηστευμένη μὲ ἄνδρα, ἐπρόσταξεν εὐθύς, σῶσαν καὶ ἀδιάφθορον νὰ τὴν παραδώσουν εἰς τὸν νυμφίον της. Ἡ πράξις αὕτη τοῦ Σκιπίωνος τοῦ προσῆψε τοιαύτην ἐνδοξον φήμην, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ πολέμιοι, εὐχαρίστως ὑπετάγησαν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ῥωμαίων, πού εἶχον τοιοῦτον ἡγεμόνα.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος κατέστη περίδοξος διὰ τὰς λαμπρὰς νίκας του, ἀλλὰ ἀπέκτησεν ἔτι μεγαλύτεραν τιμὴν διὰ τὴν ὑποδειγματικὴν σωφροσύνην του. Ἀφοῦ ἐνίκηθη Δαρεῖος ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν καὶ κατετροπώθησαν ὅλοσχερῶς τὰ στρατεύματα αὐτοῦ, ἡ σύζυγος τοῦ Δαρείου μὲ ὅλην τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ καὶ ἄλλους πολλούς, ἔμειναν αἰχμάλωτοι. Ἡ γυνὴ τοῦ βασι-

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

Τὴν 6ην Σεπτεμβρίου ἐ. ἐ. κατὰ τὸ πάτριον ἐορτολόγιον, ἡμέραν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου ἐπισκόπου Διανλείας κ.κ. Ἀκακίου τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀνδργύρων ἐορταζομένων τὴν 17ην Ὀκτωβρίου εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ χωρίου Πανοράματος Θεσσαλονίκης.

Εἰς τὴν τελετὴν προσῆλθον πλήθη πιστῶν ἐκ Θεσσαλονίκης καθὼς καὶ ἐξ Ἀθηνῶν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Διεθνoῦς Ἐκθέσεως.

Ἡ τέλεσις τῶν ἐγκαινίων ἐγένετο μετὰ πάσης λαμπρότητος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου περιστοιχιζομένου ὑπὸ τοῦ Παλαιμάχου πρωτοπρεσβυτέρου καὶ κτήτορος τοῦ ναοῦ Σάββα Παπαδοπούλου, τοῦ Ἱερέως Γεωργίου Πατσαλᾶ καὶ τοῦ Ἀρχidiaκόνου Παῖσιου.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ Εὐαγγελίου τὸν λόγον ἐξεφώνησεν ὁ Ἱεροκλῆρυξ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας Ἐμμανουὴλ Τσιμενίδης καὶ μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας Λειτουργίας ὡμίλησιν ἐμπνευσμένως διὰ τὴν σημασίαν τῶν ἐγκαινίων ὁ Σεβασμιώτατος Ἀκάκιος.

Εἰς τὴν φωτογραφίαν διακρίνονται ὁ Σεβασμιώτατος μετὰ τοῦ κλήρου καὶ μέρος τοῦ ἐκκλησιάσματος εἰς τὰ προπύλαια τοῦ Ναοῦ.

Στιγμιότυπον από την πανήγυριν τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης εἰς τὸ ὁμώνυμον Ἱερὸν Ἑσυχαστήριον Ἡλιουπόλεως— Ἀθηνῶν.

λέως ἦτο τόσοσιν περικαλλὴς καὶ ὠραία, ὅσον οὐδεμία ἄλλη εἰς ὅλην τὴν Ἀσίαν. Ἦτο δὲ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος τότε εἰς τὸ ἄνθος τῆς νεότητος, νικητῆς, βασιλεὺς κραταῖος καὶ ἐλεύθερος δεσμοῦ γάμου. Ἐδειξεν ὁμως τόσιν ἀνωτερότητα εἰς τὴν συμπεριφορὰν τοῦ ἐναντι τῆς αἰχμαλώτου καὶ τοιαύτην σωφροσύνην, ὥστε καίτοι παρεκάλουν αὐτὸν οἱ φίλοι τοῦ νὰ θελήσῃ μόνον νὰ τὴν ἴδῃ, δὲν ἠθέλησε, λέγων, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ριφθῇ εἰς κίνδυνον νὰ νικηθῇ ἀπὸ γυναῖκα, ἐκείνος ὅστις τοὺς ἀνδρας ἐνίκησε. Διότι ἐφοβεῖτο περισσότερο τοῦ γυναικείου κάλλους τὴν ὄψιν, παρὰ τῶν φοβερῶν στρατευμάτων τὴν θέαν.

Καὶ ἵνα διαφυλάξῃ καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄσπιλον τὴν σωφροσύνην τῶν λογισμῶν καὶ τῆς καρδίας τοῦ, αὐτὸς μὲν ἀπέφυγε νὰ ἀντικρύσῃ αὐτοπροσώπως τὴν πανεύμορφον βασιλίσσαν, ἐπέμψεν δὲ τὸν Λεωνᾶτον, ὅστις τοῦ ἦτο οἰκεῖος, νὰ τὴν παρηγορήσῃ καὶ τὴν διαβεβαιώσῃ, ὅτι θὰ τύχῃ τῆς πρεπούσης τιμῆς καὶ περιποιήσεως καὶ ἂς μὴ θλίβεται διὰ τὴν ἐναλλαγὴν τῶν περιστάσεων.

Μετὰ ταῦτα εὐνοῦχος τις τῆς βασιλίσσης φεύγων ἦλθεν εἰς τὸν Δαρεῖον, ὅστις ὥρκισεν αὐτὸν νὰ τοῦ φανερῶσιν ἂν ὁ Ἀλέξανδρος ἐτόλμησε νὰ βιάσῃ τὴν σωφροσύνην τῆς συζύγου τοῦ ἐπικαλούμενος δὲ μάρτυρας τοὺς Θεοὺς ὁ εὐνοῦχος, ἐβεβαίωσε, πῶς τόσοσιν σωφρόνως καὶ εὐγενῶς ἐτήρει ὁ Ἀλέξανδρος τὴν βασιλίσσαν, ὥστε οὔτε κἂν νὰ τὴν ἴδῃ δὲν ἠθέλησε. Τότε ὁ Δαρεῖος καλύπτων τὴν κεφαλὴν τοῦ, ἔκλαυσε πικρῶς ἔπειτα ὑψῶνων τὰς χεῖράς τοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν εἶπε, μὲ δάκρυα.

— Πατρικοὶ Θεοί, πρῶτον στερεώσατε εἰς ἐμὲ τὸ βασίλειον· ἐὰν δὲ καὶ εἰς τὴν θείαν σας βουλὴν ὠρίσθῃ νὰ χάσω τὸ σκῆπτρον, δέομαι ἐκτενῶς, ἄλλος νὰ μὴ γείνη βασιλεὺς τῆς Ἀσίας, παρὰ οὗτος ὁ τόσοσιν δίκαιος ἐχθρὸς, καὶ νικητῆς ἐλεήμων.

Ἀλλοτε πάλιν εἰς ἄλλον πόλεμον ἀνήγγειλαν

εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, ὅτι ἡχμαλώτισαν καὶ μίαν γυναῖκα, τῆς ὁποίας τὸ κάλλος ἦτο ἀσύγκριτον. Οὗτος δὲ ἐπρόσταξε νὰ μὴ τολμήσῃ τις νὰ τὴν παρουσιάσῃ ἔμπροσθέν τοῦ, διότι δὲν ἠθέλην, εἶπε νὰ γείνη αἰχμαλώτος τῆς αἰχμαλώτου τοῦ.

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

Ξένωσις ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας καὶ οὐχὶ τῶν ἀνθρώπων

Μέρος 13ον

Ἐνιοὶ τῶν Μοναχῶν ἔχουν τὴν γνώμην καὶ ἰσχυρίζονται, ὅτι ἡ κατὰ Θεὸν ἀσκητικὴ βιοτὴ ἔγκειται εἰς τὴν τελείαν ξένωσιν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. Καὶ σχετικῶς μὲν ἔχουν δίκαιον, διότι ἡ ἐπαφὴ καὶ ἐπικοινωνία τῶν ἀνθρώπων τῶν ζώντων μακρὰν τοῦ Θεοῦ δύναται νὰ ζημιώσῃ αὐτοὺς πνευματικῶς καὶ νὰ τοὺς δημιουργήσῃ λογισμοὺς ματαιοὺς ἢ πονηροὺς καὶ νὰ τοὺς παροτρύνῃ εἰς τὸ κακόν. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὁ Μοναχὸς πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ παντελῶς τὰς μετὰ τῶν ἄλλων σχέσεις αὐτάς, διότι ὁ μὴ ὢν ἀπαθὴς ὅχι μόνον δὲν ἡμπορεῖ νὰ ὠφελήσῃ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ ζημιούται ἡθικῶς καὶ πνευματικῶς καὶ ὁ ἴδιος. Ὁ μὴ ἐλευθερώσας εἰσέτι ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς δουλείας τῶν παθῶν, πῶς θὰ δυνηθῇ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς ἄλλους; *«Ἐλευθερὸς ὢν ἐκ πάντων, πᾶσιν ἑμαυτὸν ἐδούλευσα, ἵνα τοὺς πλείονας κερδήσω»*, ἀναφωνεῖ ὁ θεῖος Παῦλος, ὅταν δὲ λέγῃ *«ἐλευθερὸς ἐκ πάντων»*, πρέπει νὰ νοηθῇ οἰκοθεν ἐλευθερὸς ἐκ τῶν βιοτικῶν, τῶν τοῦ κόσμου, τῆς συγγενείας, τῶν παθῶν καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν πολλῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν καὶ ἀτελειῶν. Ὁ αἰχμαλώτος εἶναι εἰς θέαν νὰ ἐλευθερώσῃ ἄλλους; [ὁ ἀσθενὴς εἶναι ἱκανὸς νὰ θεραπεύσῃ τοὺς πάσχοντας; πῶς λοιπὸν καὶ ὁ ἐμπαθὴς Μοναχὸς θὰ δυνηθῇ νὰ θεραπεύσῃ τὰς ψυχικὰς πληγὰς καὶ τὰ τραύματα τῶν ἄλλων; ὅταν ὁ ἴδιος εἶναι ἀσθενὴς κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ νοσῇ νόσον ψυχικὴν βαρυτάτην; ὁ ἐν τοιαύτῃ πνευματικῇ καταστάσει ὢν Μοναχὸς κατὰ φυσικὴν συνέπειαν ὀφείλει νὰ ἀπέχῃ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ ἀποφεύγῃ ἐπιμελῶς τὴν μετὰ τῶν κοσμικῶν ἀνθρώπων ἐπικοινωνίαν.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἐμπαθὲς Μοναχὸν καὶ μὴ ἀπηλλαγμένον εἰσέτι τοῦ ρύπου τῶν ψεκτῶν παθῶν ὁ ἀπαθὴς τοιοῦτος καὶ ὢν πλήρης πνευματικῶν χαρισμάτων καὶ δωρεῶν πρέπει νὰ ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων διὰ νὰ τοὺς ὠφελῇ πνευματικῶς καὶ νὰ γίνεταί προξένος ψυχικῆς σωτηρίας εἰς αὐτοὺς. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι καὶ ὁ ἐνάρετος καὶ κεκαθαρμένος τὴν ψυχὴν Μοναχὸς πρέπει νὰ προσέχῃ ἑαυτῷ καὶ ἀγρύπνως νὰ φρουρῇ τὸν ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ὑπάρχοντα θησαυρὸν τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν χαρίτων, διότι ὁ εὐδοκίμομενος ἐπὶ τῆς γῆς διαβαίνει μέσφ πολλῶν παγίδων καὶ πειρασμῶν καὶ ἀνὰ πᾶν βῆμα κινδυνεύει πνευματικῶς καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν διὰ τῆς ἀπροσεξίας καὶ τῆς ἀμελείας δύναται νὰ ἀπολέσῃ πάραυτα τὰ ὅσα διὰ μόχθων καὶ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Λόγος πρὸς ἐυπεγόντα Θεόδωρον

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Διότι βάλε, παρακαλῶ, εἰς τὸν νοῦν σου τὴν κατὰ τὰς ζωὴς ἐκείνης, καθ' ὅσον νὰ πράξεις τοῦτο εἶναι δυνατόν· καὶ λέγω, καθ' ὅσον εἶναι δυνατόν ἐπειδὴ διὰ τὴν φαντασθῶμεν καὶ νὰ παραστήσωμεν ὡς πρέπει τὰ τῆς ζωῆς τῆς αἰωνίου κανεῖς λόγος δὲν θὰ μᾶς εἶναι ἀρκετός, ἀλλ' ἐξ ὧν ἀκούομεν καθὼς διὰ τίνων αἰνιγμάτων, ἃς λάβωμεν διὰ τῆς φαντασίας ἰδέαν τινὰ αὐτῆς ἀμυδράν. Ἀπέδρα, λέγει, ὁδὴν καὶ λύπη καὶ στεναγμός. Τί λοιπὸν εἶναι δυνατόν νὰ γείνη μακαριώτερον ταύτης τῆς ζωῆς; Δὲν εἶναι δυνατόν ἐκεῖ πτωχεῖαν νὰ φοβηθῇ τις καὶ ἀσθένειαν· δὲν εἶναι

ιδρώτων πολλῶν ἐτῶν ἀπέκτησε. Οἱ ἄνθρωποι εἰς οὐδὲν δύνανται νὰ βλάψουν τὸν Μοναχὸν τὸν κατὰ Θεὸν πολιτευόμενον, ἐὰν οὗτος ἔχῃ *«Πνεῦμα Θεοῦ»* ἐν ἑαυτῷ καὶ ζῇ τὴν ζωὴν τὴν ὑψηλὴν τῆς πράξεως καὶ τῆς πνευματικῆς θεωρίας. Ἐν μόνον ἡμπορεῖ ἀνεπανορθώτως νὰ ζημιώσῃ πνευματικῶς τὸν Μοναχὸν ἡ ἀκηδία, ἡ ραθυμία, ἡ παράλειψις ἐνίων ἐκ τῶν πνευματικῶν καθηκόντων αὐτοῦ. Ὁ ἐνάρετος καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ζῶν καὶ διάγων Μοναχὸς ἔχει ἐν μέγιστον ἡθικὸν χροὸς ἔναντι τῆς Κοινωνίας, νὰ χρησιμεύσῃ δηλονότι ὡς «φῶς» τῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς «ἄλας» καὶ ὡς «πόλις ἐπάνω ὁρους κειμένη» κατὰ τὴν ρητὴν ἀπαίτησιν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ἄνευ τῆς ἐξασκήσεως τῆς πρὸς τὸν πλησίον εἰλικρινοῦς καὶ ἀνυποκρίτου ἀγάπης ὁ Μοναχὸς εἶναι ἀτελής, ἔστω καὶ ἐὰν *«δουλαγωγῇ καὶ ὑπωπιάζῃ»* ἑαυτὸν καὶ ὑποβάλλεται εἰς παντοίας ἀσκήσεις καὶ στερήσεις καὶ ἀγῶνας διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Θεὸς ζητεῖ ἀπὸ τὸν Μοναχὸν τὴν τελείαν ξένωσιν ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ οὐχὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἄς μὴ λημονῶμεν ἄλλωστε, ὅτι καὶ οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας Πατέρες δὲν διηλθον τὴν ἀσκήσιν ὡς μόνιμον καὶ ὀριστικὸν στάδιον ζωῆς, ἀλλ' ὡς κάθαρσιν, ὡς ψυχικὴν ἐκγύμνασιν, καὶ ἀναγκαῖον ἐξοπλισμὸν διὰ τὴν μετέπειτα κοινωνικὴν αὐτῶν ἐξόρμησιν καὶ δράσιν.

Ἄς ἀγωνισθῶσιν, ὅθεν, ὅσοι τὸν Θεὸν εἰλικρινῶς ἠγάπησαν καὶ τὸ Μοναχικὸν σχῆμα περιεβλήθησαν ἃς ἀγωνισθῶσι νὰ νικήσουν ὁλοτελῶς τὰς τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου ἀτελείας καὶ ἀδυναμίας, ἵνα οὕτω καταστοῦν *«καὶ νῦν κτίσις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ»* καὶ ἀποβοῦν χρήσιμοι καὶ εἰς τὸν στενὸν αὐτῶν κύκλον καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν ὁλόκληρον, ἔχοντες πάντοτε κατὰ νοῦν, ὅτι ὁ κόσμος καὶ τὰ τοῦ κόσμου εἰς οὐδὲν δύνανται τὰ ζημιώσουν αὐτούς, ἂν οὗτοι γίνονιν πρῶτοι *«νεκροὶ»* τῷ κόσμῳ ὡς ὁ θεὸς Παῦλος, ὅστις ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἀπαθείας καὶ ἀνεφώνει ἐν πληρεῖ ἐνθουσιασμῷ καὶ ἀγαλλιάσει, *«ἐμεῖς κόσμος ἐσταύρωται, καὶ γὰρ τῷ κόσμῳ»*.

δυνατὸν ἀδικοῦντα οὐδὲ ἀδικούμενον, νὰ ἴδῃ, οὔτε ἐρεθίζοντα καὶ ἐρεθιζόμενον, οὔτε ὀργιζόμενον. οὔτε φθονοῦντα, οὔτε ὑπὸ ἐπιθυμίας ἀτόπου διακαίόμενον οὔτε ὑπὲρ τοῦ πορισμοῦ τῶν ἀναγκαίων στενοχωρούμενον, οὔτε δι' ἀρχὴν καὶ δυναστείαν κλαίοντα καὶ ὀδυρόμενον. Διότι πάντα τὰ σκοτίζοντα ἡμᾶς πάθη σβεσθέντα καταστρέφονται, καὶ πάντα εἰς εἰρήνην καὶ εὐφροσύνην θὰ καταντήσωσι καὶ χαράν, πάντα ἱλαρὰ καὶ γαλήνια, πάντα ἡμέρα καὶ λαμπρότης καὶ φῶς, φῶς ὅχι τοῦτο τὸ τωρινόν, ἀλλὰ διάφορον τούτου, τοσοῦτον λαμπρότερον, ὅσον τοῦτο τοῦ φωτὸς τῆς λυχνίας εἶναι καθαρώτερον. Διότι ἐκεῖνο τὸ φῶς οὔτε ἐνεκα τῆς νυκτὸς, οὔτε ἐνεκα τῆς συρροῆς τῶν νεφῶν ἀποκρύπτεται, δὲν καίει, οὐδὲ καταστρέφει τὰ σώματα, διότι οὔτε νύξ, οὔτε ἐσπέρα ὑπάρχει ἐκεῖ· οὔτε ψῦχος, οὔτε θερμότης ὑπερβολικὴ, οὔτε ἄλλη τις φυσικὴν ἀλλοιώσεων μεταβολή. Ἀλλ' ὑπάρχει διαφορετικὴ τις κατάστασις, τοιαύτη, τὴν ὁποίαν, ὅσοι ἀξιωθῶσιν αὐτῆς, θὰ γνωρίσωσι μόνοι. Δὲν ὑπάρχει γῆρας ἐκεῖ, οὔτε τὰ τοῦ γήρατος κακά, ἀλλ' ὅλα ἀπομακρύνονται τὰ ἀντικείμενα τῆς φθορᾶς, διότι ἡ ἀφθαρτος δόξα κυριαρχεῖ πανταχοῦ. Τὸ δὲ μεγαλύτερον τοῦτον πάντων εἶναι τὸ νὰ ἀπολαύωμεν διαρκῶς τῆς πρὸς τὸν Χριστὸν ἐπικοινωνίας, μετὰ ἀγγέλων, μετὰ ἀρχαγγέλων, μετὰ τῶν ἀνωτέρων δυνάμεων Ἰδε τὸν οὐρανὸν τώρα, καὶ διάτρεξε διὰ τοῦ λογισμοῦ πρὸς τὰ ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ, ἀναλογισθῇ τῆς κτίσεως ὅλης τὴν μεταμόρφωσιν, διότι δὲν θάπαρμεινῃ τοιαύτη ὁποῖα σήμερον ἀλλὰ πολὺ ὠραιότερα θὰ εἶναι καὶ χαριεστέρα καὶ ὅσα μεγαλύτερα εἶναι ἡ διαφορὰ τοῦ λάμποντος χρυσοῦ ἀπέναντι τοῦ μολύβδου, τοσοῦτον ἀπὸ τὴν μορφὴν ταύτην καλυτέρα θὰ εἶναι ἢ τότε, καθὼς καὶ ὁ μακάριος Παῦλος λέγει· ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ κτίσις θὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς, διότι τώρα μὲν ἐπειδὴ μετέχει φθορᾶς, πολλὰ πάσχει, ὅποια τὰ τοιαῦτα σώματα ἐπόμενον εἶναι νὰ πάσχωσι. Τότε δὲ πάντα ταῦτα ἀφοῦ ἀποβάλλῃ ἀφθαρτον θὰ ἐπιδείξῃ εἰς ἡμᾶς τὴν καλλονὴν τῆς, διότι ἐπειδὴ ἀφθαρτα μέλλει νὰ δεχθῇ σώματα, καὶ αὐτὴ κατ' ἀκολουθίαν ἐπὶ τὸ καλύτερον θὰ μετασχηματισθῇ. Εἰς τὴν κατάστασιν ἐκείνην δὲν ὑπάρχει διόλου στάσις καὶ μάχη, διότι μεγάλη θὰ εἶναι ἡ συμφωνία τοῦ χοροῦ τῶν ἁγίων, οἵτινες ὅλοι θὰ ἔχωσι τὴν αὐτὴν γνώμην μετὰ τῶν πάντοτε. Δὲν εἶναι δυνατόν ἐκεῖ τὸν διάβολον νὰ φοβηθῇ τις, καὶ τῶν δαιμόνων τὰς ἐπιβουλὰς, οὐδὲ κολάσεως φοβερισμόν, οὐδὲ θάνατον, οὔτε τοῦτον τὸν τωρινόν, οὔτε τὸν πολὺν τούτου σκληρότερον ἐκεῖνον τὸν θάνατον δηλαδὴ τῆς αἰωνίου τιμωρίας, ἀλλὰ πᾶς τοιοῦτος φόβος εἶναι λελυμένος.

(Ἀκολουθεῖ)

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν 8ην Νοεμβρίου πανηγυρίζει ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Ν. Ἰωνίας δι' Ἀρχιερατικῆς χοροστασίας.

Τὴν 11ην Νοεμβρίου πανηγυρίζει ἡ Ἱερά Μονὴ τοῦ Σεβασμ. Ἀγ. Διαυλείας κ. Ἀκακίου δι' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας.

Ὁμοίως ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἀγ. Μ. Μηνᾶ Ἀμφιάλης δι' Ἀρχιερατικῆς χοροστασίας.

Ὁμοίως ὁ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἀγ. Μ. Μηνᾶ, Βιλλίων δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

Τὴν 11ην Νοεμβρίου (24 Ν. Η.) πανηγυρίζει ἡ Ι. Μ. τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ Ἀνθούσης Ἀττικῆς με' ὅλο νυκτίαν.

Τὴν 14ην Νοεμβρίου π. ἡ. πανηγυρίζει ὁ Ἱερὸς Ναὸς Εὐαγγελιστρίας Κορυδαλλοῦ τὴν μνήμην τοῦ Νεομάρτυρος Ἁγίου Κωνσταντίνου τοῦ Ὑδραίου, δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου κ. κ. Αὐξεντίου ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν *ἀγίων Τιμοθέου καὶ Μαύρας* Καρύστου, τὴν Κυριακὴν 11 Ὀκτωβρίου ἔ. ἔ.

ΕΚΛΕΚΤΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΑΓΩΝΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΝΥΞΗ

Ἀπὸ τὸν Ἐκδοτικὸν Οἶκον «ΑΣΤΗΡ» (Αλ. & Ε. Παπαδημητρίου, Λυκούργου 10) ἐκυκλοφόρησεν εἰς καλαίσθητον τόμον 220 σελίδων, τὸ νέον βιβλίον τοῦ Π. Β. Πάσχου ὑπὸ τὸν τίτλον «*Ἀπὸ τὴν Ἀγωνία στὴν Κατάνυξιν*». Εἰς τὸν τόμον αὐτὸν περιέχονται δοκίμια ὀρθοδόξου στοχασμοῦ, ποὺ ἀναφέρονται εἰς τὰ σύγχρονα πνευματικὰ προβλήματα καὶ ἐξετάζουν τὴν προβολὴν τῆς ὀρθοδοξίας, ὡς καὶ τὴν ἔξοδον τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου ἀπὸ τοὺς σκοτεινοὺς κύκλους τῆς ἀγωνίας. Συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Φωνῆς Ὀρθοδοξίας τὴν ἀγοράν τοῦ ἐξόχου βιβλίου τούτου.

Ο ΤΥΠΟΣ

Ἐκυκλοφόρησε τὸ φύλλον τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου τῆς ἑφημερίδος «ΤΥΠΟΣ» Ἑλληνικὸς—Ὀρθόδοξος. Ἀπὸ τὰ περιεχόμενα σημειοῦμεν ἰδιαιτέρως τὸ ἑξῆς : «Φύλακες, Γρηγορεῖτε Ἐπιτείνει τὸν κίνδυνον τῆς Ὀρθοδοξίας τὸ ταξίδιον τοῦ Πάπα εἰς Ἀμερικὴν, τῆς συντάξεως. Διὰ τὴν σεπτὴν Ἱεραρχίαν, ἄρθρον τοῦ ἀγιορείτου μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσάτου. Ὁ θησαυρὸς ὁ κεκρυμμένος καὶ ὁ πολῦτιμος Μαργαρίτης, ἀνέκδοτον κείμενον τοῦ ἀειμνήστου Φωτίου Κόντογλου, Εἰσήγησις τοῦ Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Διονυσίου διὰ τὴν μουσειοποίησιν τῶν ναῶν. Τὸ θέμα τοῦ ἑορτολογίου τοῦ κ. Ἀλεξ. Καλομοίρου, Ἀπατρίσις ὁ Παπανούτσος, τοῦ Ἱερέως Ἰωάννου Κ. Διώτη, Οἱ Προδόται, τοῦ μοναχοῦ Παύλου Χοζεβίτου, Περὶ Παπισμοῦ, τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραῆ κ. ἄ.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΑΗΡΙΚΩΝ ΜΑΣ

- 1) ὁ Ἀρχιμ. Ἰουστίνος Κολοτούρος μετέβη εἰς Δομοκόν.
- 2) —»— Πανάρετος Πετρίδης εἰς Σάμον.
- 3) —»— Σπυρίδων Ἑρμογένους εἰς Δομοκόν.
- 4) Ἱερομόναχος Πολύκαρπος εἰς Στυλίδαν.
- 5) ὁ αἰδεσ. Παναγ. Παναγιωτόπουλος εἰς Βόλον.

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ἐρωτηθεὶς ὁ διάσθημος Ἀμερικανὸς ἀστροναύτης Κούπερ ὑπὸ δημοσιογράφου τινός, ἐάν διεπίστωσε τὴν ὑπαρξιν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ διάστημα ἀπῆντησεν : «*Διεπίστωσα, ὅτι τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁρατὰ ὅχι μόνον ἐδῶ, ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ διάστημα*». Ἡ λαμπρὰ καὶ εἰλικρινὴς αὕτη ὁμολογία πίστεως τοῦ Κούπερ καταδεικνύει, ὅτι ἡ πίστις εἶναι συννυφασμένη ἀρρηκτως μετὰ τὴν ἀνθρωπίνην ὑπαρξιν καὶ ἀνεκρίζωτος ἀπὸ τῆς ψυχῆς.

Ἀς βοῶσι καὶ ἡς διακηρύττωσι τὰ ὄργανα τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας, ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός.

Ἡ μακρὰ πείρα τοῦ παρελθόντος, ἡ ἀπτή πραγματικότης καὶ ἡ πίστις μεγάλων προσωποτήτων τοῦ αἵματος μας μαρτυροῦν κάλλιον παντὸς ἄλλου, ὅτι μόνον οἱ «*ἄφρονες*» καὶ νοσοῦντες διανοητικῶς ἄνθρωποι δὲν πιστεύουν εἰς τὴν ὑπαρξιν τοῦ Θεοῦ, ὡς τοῦτο ἐπιβεβαίωσι καὶ ὁ Προφητάνας : «*εἶπεν ἄφρων, ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, ὅτι οὐκ ἔστι Θεός*».

Ο ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἡ ἐσχάτως πραγματοποιηθεῖσα πτῆσις τοῦ Πάπα εἰς Νέαν Ὑόρκην ἐνέτεινε τὴν ἀγωνίαν καὶ τὸν φόβον τῶν πραγματικῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ἐνεκα τοῦ ἀμέσου πλέον κινδύνου, ὃν διατρέχει ἡ Ὀρθοδοξία νὰ ὑποταγῇ εἰς τὸν Παπισμὸν.

Ἡ νῦξμένη ἐπιρροή τοῦ Βατικανοῦ ἐπὶ τῆς Οὐάσιγκτον, καθὼς καὶ ἡ ἐξάρτησις τοῦ φιλοπαπικοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἐκ τῆς Ἀμερικῆς ἐπιτείνουν ἔτι πλεον τὸν κίνδυνον τῆς Ὀρθοδοξίας, ἥτις ἐκτὸς τούτων λυσσῶδως πολεμεῖται καὶ βάλλεται πανταχόθεν ὑπὸ ποικίλων καὶ ἀναρριθμήτων αἰρετικῶν ὁμολογιῶν. Οὐδεὶς πτοεῖται πρὸ τῆς τοιαύτης συμπετυκνωμένης καὶ ὀργανωμένης πολεμικῆς τακτικῆς κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας, καθότι ἡ τελευταία αὕτη θὰ καταγάγῃ ἐν καιρῷ θρίαμβον περιφανῇ καὶ ἡ δόξα αὐτῆς ἡ ἐσχάτη θὰ εἶναι λαμπροτέρα ὑπὲρ τὴν πρώτην, κατὰ τὴν θείαν πρόρρησιν : «*Μεγάλη ἔσται ἡ δόξα τοῦ Οἴκου τούτου, ἡ ἐσχάτη ὑπὲρ τὴν πρώτην, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ*».